

Opět jsme jeli s Vašíkem do Chorvatska, tentokrát více na jih a měli jsme naplánované cestování trajekty mezi ostrovy.

So

Vláďa si nařídil budíka, chtěl ho dát na 6:15, abychom šli v 7 hodin na snídani, ale nějak se překouknul, tak budík zvonil již v 5:15, číšník se divil, kde se tam bereme, on měl ještě noční provoz. Zjistili jsme to, až když jsme již v 7 hodin byli na cestě, a přitom snídaně nám trvala dost dlouho.

Na hranicích jsme si koupili 10denní rakouskou známku, Rakouskem jsme projeli velice hladce. Dojeli jsme po dálnici přes Graz ke Slovinským hranicím a koupili si týdenní slovinskou známku za 15 E, pak již mají pouze měsíční za 30 E. Dojeli jsme do Mariboru, kde jsme se podívali do místního akvária. Byli jsme tam asi v 11:45 a oni měli od 12 do 14 hodin polední pauzu. Je zajímavé, že ve všední dny tu pauzu nemají. Pán v kase nám řekl, že pár minut můžeme přetáhnout, tak jsme šli dovnitř i s tímto časovým omezením. Zvládli jsme to celkem v pohodě. Mají tam menší akvária a v nich plno ryb, některé i jako akvarijní. V několika teráriích byli i hadi a plazi. Akvárium leží na kraji příjemného parku.

Pak jsme se ještě stavili na nádraží, před nímž stojí na podstavci parní mašina, a dali jsme si tam rychlé občerstvení. Pak jsme pokračovali dál, dálnice pokračuje směrem na Záhřeb již jen asi 20 km, pak ke hranicím vede obyčejná silnice. To jsme si tu slovinskou dálniční známku moc neužili. Díky ní jsme najížděli na chorvatskou dálnici a na hranicích byla zácpa. Chorvati kontrolují příjezdějí, tak se to dost zdržuje. Další zdržení bylo před Záhřebem, kde se platí za ujeté kilometry po dálnici, protože dálniční okruh kolem města je zadarmo. Po pár kilometrech se projede opět turnikety a jede se pořád po dálnici. Vláďa to švihal 150, tak to rychle ubíhalo. Zastavili jsme se akorát na odpočívadle pod Malim Alanem na kafe, Vašík tam využil dětské hřiště. Vláďu napadlo, že bychom tam někde mohli spát při zpáteční cestě, ale ani jako hotel ani restaurace to nefunguje. Je tam pouze bufet. Při tom by to mohl být docela dobrý job.

Sjeli jsme z dálnice kus před Šibenikem. Protože se Vláďa nechtěl zdržovat ještě směňováním peněz, tak jsme za dálnici zaplatili eurama. Řekli, že nám vrátí kuny, což se nám docela hodilo, rozměnili jsme 50 E v kurzu 1 E = 7,34 Kn, to bychom jinde nedostali. Jeli jsme do Vodice, kde na celý týden byli opět ubytovaní švagrová Katka s Járou. Oni jeli přes noc, tak sem dorazili již ráno.

Ulici, kde měl být apartmán, jsme našli docela snadno, ale byla rozkopaná, objeli jsme to, ale opět jsme přijeli k rozkopanému. Vláďa k domu došel pěšky, právě přijeli Katka s Járou na kolech. My auto dle instrukcí paní domácí zaparkovali vzadu za objektem.

Pro Vašíka byl zážitek koukat se na bagr, který těsně před zahradou zasypával díry. Večer jsme poseděli u dobrého vína, Macoškovi znali již z dřívějšího krámk, kde ho prodávali 1 l za 10 Kn. My dovezli víno z Česka, protože bychom ho nestíhali koupit.

Ne

Ráno jsme odjeli směrem na jih. Jeli jsme do Splitu, kde jsme chtěli navštívit místní zoologickou zahradu. Předpokládali jsme, že to na ní bude značené, ale mylně. Podle mapy jsme věděli, kde to asi je, tak jsme kroužili kolem a nemohli se strefit. Zoo je totiž na vršku a pod ním vede tunel, jímž jsme projeli a snažili se dostat někam nahoru, ale vše bylo slepé. Vrátili jsme se tunelem a tam byla značená odbočka na park Marjan a to bylo ono. Celý kopec je totiž ten park, je v něm i botanická, a Zoo zabírá pouze kousek vršku. Stojí tam neudržovaný zdevastovaný barák, v němž bylo původně zoologické muzeum. Vstup byl nenápadný, ani nebyl nikdo v pokladně, ale když jsme vcházeli, přišla odněkud paní, která nám prodala lístky. Zoo je maličká, ale využívá maximálně prostoru. Volně tam pobíhají pávi a slepice. Zvířata jsou v klecích a za ohradami, ale jsou velice blízko, protože tam skoro nikdo

není, tak jsou ochočená a velice zvědavá. Pro Vašíka to byl pěkný zážitek, když se postavil k ohradě a hned k němu přišel na dosah jelen nebo lama. Viděli jsme medvěda, pekari, paviány, zahrada byla velice klidná, nebyli tam žádní návštěvníci.

Zahrada je na vrcholu nad Splitem a je od ní pěkný pohled dolů na pobřeží. Zřejmě sem vedou z centra schody, ale my jsme přišli z druhé strany. S parkováním to tam bylo slabší, zrovna tam byl kus silnice rozkopaný a před bránou do parku bylo jen pár míst. Byla tam závora s budkou a v ní nepochopitelně seděl nějaký člověk.

Split jsme si ani neprohlíželi, do centra se totiž nedá zajet, musí se parkovat na kraji na placeném parkovišti. Raději jsme jeli za město na pláž u vesničky Stobreč, kde jsme se chtěli vykoupat. Mají tu pláž z drobných kamínků, ve vodě byly kameny větší, tak se tam nelezlo nijak lehce. Voda taky nebyla moc teplá, Vašík s tím měl trochu potíže a plaval jen chvíli. Spíše ho bavilo si na kraji hrát s kyblíkem a lopatkou

Po vykoupaní jsme jeli rovnou do přístavu, tam odtud nám jel trajekt na ostrov Hvar. V přístavu kromě jiného stál také moderní katamarán a byl odtud pěkný pohled na město. Trajektem jsme jeli dvě a půl hodiny do Starého Gradu. Objížďeli jsme ostrov Brač, který se nám do našeho itineráře nevešel.

Přístaviště trajektů ve Starém Gradu je kousek od města v zátocě, město leží ve vedlejší. Stari Grad je pěkné tiché městečko, v zátocě kotví plno menších loděk, okolo je dlážděné nábřeží. Podařilo se nám ubytovat v domku kousek od nábřeží. Vláda napřed objednal dvoulůžkový pokoj za 25 E, ale pan domácí, když viděl Vašíka, nám nabídnul pokoj s přistýlkou za 30 E – byl to takový skoro apartmán, docela velký s napůl oddělenou kuchyní a s terasou.

Ještě v podvečer jsme vyrazili na prohlídku města, nejprve jsme šli kus po jedné straně zátoky, kde však záhy domy končily, stál tam jen nějaký pomník jakéhosi budovatele a byl odtud pěkný pohled na protější zástavbu, paní domácí se šla někam dále koupat. My se vrátili a obcházeli město. Ponořili jsme se do jeho uliček a šli směrem ke katedrále. Dorazili jsme k ní v okamžiku, kdy začaly znít zvony, což se Vašíkovi moc nelíbilo a raději chtěl jít dál. Pak jsme se ještě podívali na kůr maličkého kostelíka a k dominikánskému klášteru, který stál v poměrně zarostlé zahradě.

Vrátili jsme se na nábřeží a tam si dali večeři, napřed jsme se posadili na zahrádce, ale docela dost foukalo, tak jsme se přesunuli dovnitř. Vašíka to nějak zmohlo, začal skoro usínat, tak jsem s ním šla napřed do apartmánu, Vláda ještě dopíjel a platil. Než za námi přišel, Vašík již opět ožil a nechtělo se mu spát.

Po

Přestože Vašík vydržel včera dost dlouho vzhůru, vstal časně, tak jsme celkem brzy vyrazili. Jeli jsme směrem na městečko Hvar.

Dojeli jsme do Hvaru a prohlídku jsme zahájili ve Španělské pevnosti. Tyčí se na kopci nad městem, přístup k ní není příliš značen, ale odhadli jsme to a dojeli k ní. Byla z ní perfektní vyhlídka na město. V pevnosti bylo otevřeno od 8 do 22 hodin, vstupné činilo 25 Kn, Vašík naštěstí neplatil. Prolezli jsme si to celé, měli tam jednu místnost s amforami a různými věcmi vylovenými z moře. Taky bylo zajímavé vězení.

Pak jsme sjeli dolů do města, do centra se nesmělo, bylo tu několik hlídaných parkovišť, my zaparkovali v tom nejbližším, stálo to 10 Kn/hod. Šli jsme do centra, to se rozkládá kolem zátoky a jsou tu historické stavby. Šli jsme podél vody až za město, kde bylo dětské hřiště, na němž se Vašík zasekl u tabule s otáčecími čísly. Kousek dál byla městská pláž s nějakými hotely, my však šli zpět do centra. Vzali jsme to přes kopec. Stála tam historická věž a u ní hospoda a zastřešené letní divadlo. My si tam dali venku kafe. Číšník se zevnitř pěkně naběhal.

Scházeli jsme do centra, vedla tam cesta na kraji srázu, kde chybělo jakékoliv zábradlí. Pod námi byly zbytky kláštera zarostlé bujnou vegetací, bohužel to nebylo přístupné, ale za zdí.

Vrátili jsme se k autu a vyjeli kousek za město na pláž. Bylo to v zátoce proti ostrůvku s majákem. Pláž byla kamenitá, Vašík házel kameny, Vláška si to tam obcházel kvůli filmování.

Pak jsme se vraceli po ostrově směrem na jih. Ve vesničce Milna na pobřeží jsme si dali v zahradní hospůdce pizu. Dojeli jsme až do vesnice Vrboska, která leží podél hlubokého zálivu, který je již spíše řekou, přes níž vede jeden klenutý můstek. Kotví tam řada lodí. My jsme vylezli kousek na kopec ke kostelu, uvnitř nějaké restaurátorky natíraly dřevěné sloupy. Kostel je uveden jako fortress – je opevněný a spojený s pevností. Nějaký děda nás tam lákal do improvizovaného rybářského muzea se sítěmi. O kousek níž byl další kostel, protestantský a u něj hluboká zamřížovaná díra, zřejmě studna.

Sešli jsme k mostu a jeli dále. Silnice vede středem ostrova po jeho nejvyšších partiích, ostrov se směrem na jih zužuje. Cestou jsou maličké vesničky – fotila jsem jeden pomník padlým a kostel. Zajeli jsme do maličké vesničky Visoka, která byla hodně sešlá. Cestou jsme předjížděli větší partu cyklistů. Pak jsme v přístavu viděli přijíždět historickou plachetnici s českou vlajkou, loni jsme viděli stejnou v Krku. Byla to kololod', nakládala ty cyklisty.

Dojeli jsme do městečka Sučuraj, měli jsme ještě chvíli čas před odjezdem trajektu, tak jsme jím projeli až na samou špicu ostrova, kde stál maják. V přístavu na mole stála socha Sv. Nikoly. Jeli jsme přes úžinu na pevninu do Drveniku, trvalo to pouze 30 minut, dojeli jsme v 18:45. tam odtud jsme jeli ještě kus směrem na jih. Chtěli jsme jet následující den do Dubrovníka, tak abychom to do něj neměli moc daleko. Mysleli jsme, že bychom se mohli ubytovat v Ploče, tak jsme tam zabočili, ale je to hnusné panelákové průmyslové město a apartmány tam nemají. U nábřeží stál socialistický hotel a v něm chtěli za noc 70 €. Tak jsme tedy jeli jinam. Na druhé straně od silnice leží Bačinské jezero, na jehož břehu jsme se ubytovali za 30 €. Do hospody bychom museli jít na druhou stranu jezera, tak jsme uvařili něco z vlastních zásob.

Út

Ráno jsme vyrazili směrem na jih a jeli do Dubrovníku. I když to nebylo moc kilometrů, dojeli jsme tam až skoro v 11 hodin. Objížděli jsme totiž bažinatou a úrodnou deltu řeky Neretvy. Z kopců na ni byly moc hezké vyhlídky. Také jsme pár kilometrů projížděli Bosnou, má tu totiž úzký proužek přístupu k moři v městečku Neum a tím je Chorvatsko přerušené. Na hranicích jsme se však ani moc nezdrželi. A to jsme ještě nepočítali s tím, že před Dubrovnikem je most přes zátoku, který jsme neměli zakreslený v mapě, a jinak bychom ji objížděli asi 10 km. V Dubrovniku mají všude parkovací hodiny, ale najít nějaké místo blízko starého města, byl dost kumšt. Vláška tam nastavil 2 hodiny.

Prošli jsme okolo hradeb a vnikli bránou do města. Hned za ní u kostela byl výstup na hradby. Vstupenka stála 70 Kn, ale rozhodně to stálo za to. Z hradeb se dá sejít na třech místech, my je obešli celé, což bylo asi 2 km. Psali o tom, že to obnáší 2 hodiny, nám to asi tak dlouho trvalo, ale hlavně kvůli tomu, že Vláška hodně filmoval. Trasa byla hodně členitá, stoupalo se po schodech nahoru a dolů do různých bašt. Cestou bylo několik prodejců suvenýrů a občerstvení. Vašík si dal zmrzlinu a my pak o kus dál pivo. Vašík se tam nechal zavřít za mříž do jedné kulaté věžičky. Ze shora byl pěkný výhled na město, pak i na moře a na další sousední pevnost na skále. Pak jsme to ještě prošli nad přístavem.

Po obejití hradeb jsme se ponořili do města. Chtěli jsme procházet ulicemi, ale Vašík zmerčil přístav, tak jsme museli za ním. Tam bylo asi úplně nejvíce lidí. Naštěstí byl v hradbách průchod do tiché uličky, kde jsem si dali ve fastfoodu jídlo. Já si dala burek, což byla kynutá placka se špenátem a sýrem, Vašík měl toust. Po jídle jsme procházeli město, je v něm několik náměstí a řada uliček plných krámků se suvenýry a hospůdek. Prošli jsme až

k spodní bráně, před níž stojí ohromná kamenná kašna, a vraceli se jednou horní uličkou, která byla plná restauračních stolků.

Když jsme se vrátili k autu, měli jsme za stěračem cedulku, že protože parkujeme zadarmo, máme zaplatit pokutu za celodenní parkování 170 Kn. Přetáhli jsme totiž čas, který jsme měli předplacený, o skoro dvě hodiny. Na výzvu jsme však nereflektovali a odjeli jsme.

Z Dubrovníku jsme jeli dále směrem na jih. Dojeli jsme do města Cevtat. V průvodci psali, že je tu levné ubytování, ale nebyla to pravda. Na pobřeží byl hotel Epidaurus (což byl původní název města podle toho tureckého) a Vlád'a se tam byl zeptat na ubytování, chtěli však astronomickou částku 1500 Kn, tak nás Vlád'a nechal na pláži a jel shánět ubytování jinam. Zeptal se v informačním turistickém centru a oni mu doporučili apartmán hned vedle za 45 E. Předtím měl najít jiný za 60 E, což se mu nechtělo dát.

My se zatím koupali s Vašíkem v moři a poté v hotelovém bazénu, nikdo to tam nekontroloval. Byly to dva bazény - jeden větší hlubší a druhý kruhový s ostrůvkem uprostřed s hloubkou do 40 cm. Blbli jsme tam s Vašíkem, dokud nepřišel Vlád'a. Vašík to tam však nechtěl hned opustit.

Ubytovali jsme se, navečeřeli a šli se ještě projít do města. Byli jsme hodně na kopci, šli jsme dolů dost veliký kus. Prošli jsme si město po nábřeží až ke kostelu a pak přes kopec prošli k dalšímu zálivu. Tam jsme si sedli na nábřeží do hospůdky a dali si pivo. Vašík měl hlad, tak jsme mu objednali omeletu. Trvalo to moc dlouho, že jsme si museli dát další pivo. Když jsme se doškrábali nahoru k bydlení, bylo již skoro 10 hodin.

St

Ráno jsme jeli ještě dále směrem na jih. Chtěli jsme se totiž podívat do Kotoru. Bylo to jen asi 80 km, ale ubíhalo to velice pomalu. Byl hodně hustý provoz, silnice mizerná a úzká. Projeli jsme do Černé Hory, Chorvati i Černohorci byli poměrně důkladní – chtěli mimo jiné i dokumenty od auta. Ještě před tím než nás odbavili, lípli nám na přední sklo známku za 10 E. Když jsme se ptali, co to je, prý ekologická daň.

Hned za hranicemi jsme dojeli do města Herzeg Novi a pak se zdála cesta nekonečná, musí se objet dvě velké zátoky první Tivatská a Kotorská, do níž vede hodně úzké hrdlo. Když jsme pokračovalo podél zálivu, viděli jsme, že do ústí vjíždí ohromná loď, než my obejeli zátoku, kotvila již v Kotoru. Naproti ústí leží v jezeře (resp. zátoce) dva ostrovy, na jednom je klášter s kostelíkem, na druhém neurčitá stavba. Na parkovišti u břehu stála řada autobusů a viděli jsme čluny, které vozily turisty na ostrůvek.

Dojeli jsme do Kotoru, bylo tam skoro boží dopuštění – zácpa aut, parkoviště obsazená, davy lidí. Zaparkovali jsme na krajním parkovišti, bohužel na plném žáru. Hned před námi kotvily 3 ohromné lodě, byly podobné té, jakou jsme se plavili po Rudém moři. Mezi loděmi a pobřežím kmitaly čluny vozící lidi do města.

Než jsme došli k hlavní bráně do města, bylo na nábřeží v cestě dětské hřiště. Vašík vyzkoušel všechny atrakce – skluzavky, houpačky, kolotoč. Na věži se skluzavkou byla i zatočená tobogánová roura.

Město Kotor je celé opevněné hradbami. Uvnitř jsou dost stísněné domy, skoro téměř bez zeleně. Na hradby se nemůže. Procházeli jsme uličkami, bylo tam pár náměstíček s kostely, i pravoslavným. Vašíkovi se v jednom kostele líbilo pálení svíček, chtěl jednu zapálit za jezevčíka Terynku. Jednou uličkou byl přístup k pevnosti na skále nad městem. Mají to šikovně zařízené, vstupné se platí již při východu z města – 3 E. Zaplatili jsme to, i když jsme až k pevnosti nešli, jen kus nad město, abychom měli vyhlídku.

Po prohlídce města jsme jeli autem přes hřeben na druhou stranu poloostrova – ještě jsme kus zabočili na horskou silnici, odkud je vidět celý Kotor jako na dlani, je pěkný kontrast velikosti domů a ohromných osobních korábů.

Pak jsme sjeli do města Tivat u první zátoky – tam jsme neviděli nic pozoruhodného. Z Kotoru do Tivatu by se dalo jet tunelem, ale my chtěli jet na tu vyhlídku. Vraceli jsme se malým trajektem přes Kotorskou úžinu, stálo to pouze 4 E. Bylo tu asi 5 trajektů a jezdily podle potřeby – když se zhruba zaplnily.

Pak jsme pouze učinili krátkou zastávku v supermarketu v Hercegu Novim. Vláďa koupil pár místních piv. Černá Hora si zavedla jako měnu Euro, i když samozřejmě nemůže mít své vlastní. Vraceli jsme se podél pobřeží, projeli jsme okolo Dubrovníka a dojeli až k městečku Ston, kde začíná poloostrov Pelješac.

Vláďa nás zavezl do zátoky Prapratno s kempem a pěknou písčnou pláží. My se tu s Vašíkem koupali a on vyjel hledat ubytování. Našel ho ve Stonu ve vilce pár kroků od centra těsně vedle mohutné policejní stanice.

V podvečer jsme se šli ještě projít do města. Bylo 7 hodin a právě uzavřeli městské opevnění. Město je velice rázovité – spárované kamenné domky s konzolami pod okny. Některé domy však bohužel byly hodně zničené. V uličkách kvetlo hodně kyttek, bylo to jak v zahradě. Na dvou domech měli místo oken dřevěné desky a na nich namalované polopostavy – 2 ženské a kapitána, také tu měli pomalované sudy.

Podívali jsme se ke klášteru, který byl hermeticky uzavřen, bylo jen vidět zahrádku. Na náměstí stála zajímavá kašna se třemi chrličí v podobě hlav s originální naběračkou na vodu na řetězu.

Ve venkovní restauraci pod stromy jsme si dali jídlo, ceny byly poměrně nízké, zhruba poloviční než v sousední uličce. Já si dala mixovaná masa – měla jsem tam kuřecí, vepřové, klobásky a ražniči.

Čt

Dnešní den jsme se měli přesunout na ostrov Mljet. Trajekt nám měl jet až v 10:15 (protože ten předchozí v 7:00 se nedal stihnout), tak jsme měli ještě čas. Vašík se vzbudil docela brzy, tak jsme se šli projít po městských hradbách. Hradby jdou do trojúhelníku vysoko na město. Kromě toho tam vede zeď ve stylu velké čínské zdi až do Malého Stonu – cca 2 km. Je to pěkně rekonstruované. Dá se to projít celé a zpět vede turistická a cyklostezka. My se prošli pouze okolo města a byli jsme tam jediní návštěvníci. Vstupné stálo 30 Kn. Na vrcholu hrabeb stála brána, na níž byla vyhlídková plošina a výhled na saliny k odpařování soli v zálivu. K bráně vedly velice zanedbané schody z města. Od ní dál pokračoval na Malý Ston druhý pás hradeb, ale ten byl zdevastovaný a zarostlý.

Na trajekt jsme dojeli ½ hodiny předem. Jel z Prapratna do Sobry, cesta trvá něco přes 30 minut a stojí to 200 Kn (auto a 2 lidi), Vašík všude jezdil zadarmo, i když od 3 let by již měl platit poloviční jízdné.

Ze Sobry jsme jeli rovnou na jih do Saplunary. Je zde nějaký vojenský prostor, do něhož Vláďa omylem vjel a chtěl se uvnitř pouze obrátit a hned dostal sprdng od posádky odjíždějícího auta.

Asi 1 km od Saplunary je kruhová laguna, okolo níž je písčná pláž, byli na ní pouze 2 lidé. Laguna byla otevřená do mořského zálivu pouze velice úzkým hrdlem, voda v ní byla velice teplá, měla jen jednu vadu, bylo to celé mělké a zarostlé. Vašík si tu ale pěkně zaplavoval, pro něho byla hloubka ideální a teplota také.

Pak jsme se vraceli, v Sobře jsme si předem zajistili ubytování v penzionu Mungos a jeli směrem na sever. V severní části ostrova je národní park Mljet. V městečku Polače vybírali vstupné – stálo to za jednoho 90 Kn, byla to dost přemrštěná cena. V ceně byla jízda lodí a busem, ale chyběly informace, odkud a kdy to jezdí. Zřejmě by se dalo jet tím busem rovnou z Polače. My však autem dojeli na parkoviště a došli si cca 400m k přístavišti. Leží u Velikého jezera, které je spojené s mořem a tzv. Starym mostem je spojené ještě s Malým jezerem. Na Velikém, jezeře leží na ostrově Sv. Marie klášter. V ceně vstupenky od parku je

cesta na ostrov. Když jsme dorazili k přístavišti, měla jet loď až v 16. hodin, měli jsme tam tedy čekat skoro hodinu. Při čekání jsme se prošli ještě kousek podél jezera.

Z kláštera přijela narvaná loď, my s ní jeli hned zpátky. Klášter je hermeticky uzavřen, nakoukla jsem do rajského dvora, ambit byl zcela rozkopán. Na místě jsme se zdrželi asi půl hodiny a pak jeli opět zpátky, mezitím jsme si obešli ostrov, na jehož vrcholku byly nějaké ruiny a na druhé straně kaplička. U přístaviště bylo občerstvení. Ve stejnou dobu jako my odjížděla další loď ke Starému mostu, od něhož to bylo k přístavišti asi 1,5 km. Celý park je spíše zaměřen na turistické trasy, které se dají kombinovat s autobusy jezdícími po hodině. Pak jsme ještě popojeli do Pomeny, celkem ošklivé vesničky bez možnosti koupání. Podle mapky jsme viděli, že cesta vede ještě o kousek dál k moři, tak jsme tam sjeli velice strmou silničkou s poničeným osvětlením, na konci však byl jen nepořádek.

Na zpáteční cestě jsme se ještě stavili ve vesničce Kozarica. Kousek nad ní byl celkem noblesní hřbitov s dosti velkými náhrobky. Samotnou vesnici tvořilo pár domků i nějaké apartmány. Chtěli jsme dojet k přístavišti, ale nějaký chlapík tam v cestě zrovna myl auto, tak se tam nedalo projet. Za vysokou kamennou ochrannou zdí bylo malé přístaviště, na břehu ležely sítě a koše na ryby.

Pak již jsme jeli do Sobry. Bydleli jsme u moře ve 2. patře, ale řekli nám, že parkoviště je na horní silnici, z té strany byl dům pouze přízemní, jinak měl celkem 4 patra. Domáci měli přímo u moře přes ulici od motelu restauraci, kde jsme si dali večeri a pár piv. Pod restaurací byl přístup do moře po schůdkách. Jiné možnosti koupání zde v Sobře nebyly. Paní domáci nám nabídla i snídani, což jsme odmítli.

Pá

Poprvé jsme měli pokoj bez kuchyňky. I ledničku jsme měli pouze na chodbě ve společné hale s jinými pokoji. V hale byla mohutná sedací souprava. My si přinesli na uvaření čaje vařící soupravu – v jedné tašce jsme měli vařič na bombu, nádobí a hrnky. Běžně jsme jí nechávali v autě, nyní se hodila.

Asi v půl deváté jsme opustili naše bydlení. Horní parkoviště bylo vytesané ve skále, musela to být celkem náročná akce, měli to zahrazené řetězem na zamknutí, aby to neužíval někdo nepovolaný, my jsme vyfasovali klíč. Vláďa přes řetěz zakopnul a narazil si koleno, bok a loket.

V 9:00 nám jel zpět trajekt na pevninu respektive poloostrov Pelješac. Tam jsme se jeli nejprve podívat do Malého Stonu. Je tam druhé zakončení hradeb, jedna malebná ulička s pár schodovitými bočními, kulatá strážní věž u mořského zálivu, stará brána (spíše velká díra) v opevnění a nad vesnicí tvrz.

Pak jsme se stavili na chvíli vykoupat na pláži v Prapatnu. Nad ní u silnice je kavárnička, ze které je pěkný výhled na zátoku s kotvištěm pro trajekty.

Pak již jsme se vydali napříč Pelješacem. Vede tu jen jedna hlavní silnička s občasnými odbočkami. Chtěli jsme si koupit někde místní víno, viděli jsme několik reklam, ale všude tam bylo chcíplo a nechtěli jsme se dobývat někomu do domu. Zastavili jsme v Potomje, kde měli to víno v samošce, a koupili 1 láhev červeného a 1 bílého a pár laskominek.

Krátkou odbočkou jsme dojeli k moři v Trpanji, v němž byla rušná pobřežní cesta, přístav a kotviště trajektů, na skále tvořící přirozenou ochranu přístavu stála socha asi Panny Marie.

Celkem brzy a bez zastávek jsme dojeli do Orebiče, odkud je výjezdní místo na Korčulu. Zahájili jsme vyjetím ke klášteru nad městem, bylo v něm muzeum, ale zavřené, protože do 15 hodin měli polední pauzu. Hlavní budova byla obložená věnečky všemožných druhů a u kostela byl hřbitov s impozantními náhrobky. Nad námi se tyčila nejvyšší hora poloostrova Sv. Ilija s výškou 961 m. Byly na ní znatelné šikmé vrásky, které vypadaly jak od ohromného rypadla.

U kláštera byla šipka: panorama 700 m, tak jsme tam jeli. Byla tam pěkná hospůdka na terase, na ní parta Němců u vínečka, ale když jsme chvíli poseděli a nikdo se neobjevil, tak jsme odjeli pryč. Byl tam odtud opravdu pěkný pohled na město Korčulu, Orebič leží trochu stranou.

Chtěli jsme ještě týž den popojet na Korčulu, dle původního plánu jsme měli odjíždět až v 18 hodin, ale bylo docela brzy a nevěděli jsme, co bychom tu ještě dělali. Prošli jsme si Orebič, který je vlastně tvořený pobřežní třídou a pak jím prochází hlavní silnice. Viděli jsme pouze kostel a radnici. V jedné cukrárně prodával zmrzlinu Čech, Vašíkovi dal obzvlášť velkou za pouhých 5 Kn.

Pak Vašík tvrdil, že cestou viděl dětské hřiště a chtěl se tam jít podívat. Vláďa si sednul u auta do kavárny a my tam šli. Hřiště tam opravdu bylo – bylo součástí zahrádky hospody, měli tam domeček, houpačky, velkou houpací lavici, skluzavku.

V 16:45 jsme odjžděli na Korčulu, je to přes poměrně úzkou úžinu a dle toho to stojí 120 Kn (auto + 2 lidi), cesta trvala 20 min. V městě Korčule jsme nechtěli zůstat, tak jsme jeli směrem na jih, do Lombardy. Je to klidná vesnice kolem dvou zátok. Ve druhé zátoce byla písčná pláž a tam se nám podařilo najít apartmán za 45 € přímo u pobřežní silnice. My se s Vašíkem koupali, resp. on si hlavně stavěl hrady, a pak šli rovnou v plavkách do apartmánu. Byla to ložnice s ohromným letištěm, obytná kuchyň s gaučem a kulatým stolem a terasa s dalším stolem.

Šli jsme na večeri do restaurace na pláži. Sedli jsme si na terasu a u hovězího stejku s bramborem čekali na západ slunce. Slunce opravdu zapadlo pěkně za obzor ne do nějakého oparu. V této hospodě pochopili, jak se stravujeme s Vašíkem, a přinesli bez řečí talíř navíc a vidličku. Jinde Vašík nedostal nic nebo naopak taky příbor nebo jsme si o to museli říkat.

Když jsme přišli do hospody, nebyla tam ani noha, postupně se tu začali lidi scházet. Zřejmě tu pak hrála hudba, protože do našeho apartmánu bylo slyšet nějaké duc – duc. Vašík celý den nespal, i když měl cestou namále, místy se mu oči zavíraly. Takže se podíval pouze na pohádku v přehrávači a usnul. My si dali koupené víno a sledovali film na notebooku. Vašík se celou noc snažil zaujmout pozici napříč, v noci jsem se vzbudila a měla jeho nohy na hlavě. Když jsem to ráno Vašíkovi říkala, ptal, kdo mi je tam dal.

So

Dnes jsme měli jen část dne na ostrov Korčulu a pak jsme se vraceli trajektem na pevninu. Ráno jsme si byli ještě s Vašíkem zaplavat, pláž byla zcela prázdná, byl odliv, tak se mu líbilo běhat po vlhkém hladkém písku na kraji vody.

Pak jsme si jeli prohlédnout starou Korčulu. Sjíždí se k ní z kopce, ale není tam odpočívadlo, kde by se to dalo nafilmovat. Zaparkovali jsme na placeném parkovišti za 10 Kn/hod., i když by se asi dalo zaparkovat zadarmo, ale muselo by se usilovně hledat eventuelně čekat, odkud někdo vyjede. Staré město je dost malé, je tvořeno jednou hlavní ulicí se středním náměstím s katedrálou a příčnými uzoučkými uličkami většinou schodovitými. Obkružují ho hradby. Z jedné strany tvoří hradba pobřežní třídu, z druhé jsou hradby vyšší s ohromnými baštami. Všude je tam plno obchůdků a hospůdek. Zvláště pod schodištěm mířícím do hlavní třídy nám tržové stánky připadaly nepatřičné. Vašíkovi se líbilo vylézat na děla a chtěl se na nich fotit. Také si oblíbil interiéry kostelů a choval se v nich opravdu způsobně a tiše. Celá prohlídka nám trvala si hodinu a půl. Kupodivu uličkami města neproudilo ani moc lidí, bylo tu celkem prázdné.

Pak jsme pokračovali po ostrově na severní cíp ostrova do městečka Vela Luka. Cesta se dost klikatila a stoupala a klesala téměř středem ostrova. Zastavili jsme se pouze v městečku Blato, kde jsme se podívali k původně románské katedrále se samostatnou zvonící, před níž byl obdélníkový zastřešený pavilon neznámého určení. Hlavní parkoviště bylo bohužel vedle fungl nového dětského hřiště, které jsme samozřejmě nemohli minout.

Dojeli jsme do přístavu Vela Luka, odkud nám odjížděl trajekt na pevninu. Měl asi půl hodiny zpoždění, pluli jsme skoro 3 hodiny až do Splitu. Uzavřeli jsme kruh, protože jsme se vraceli okolo ostrova Hvar a viděli město, ostrůvek s majákem a zátoku, v níž jsme se koupali. Ze Splitu jsme jeli asi 2 hodiny po dálnici a pak z ní sjeli a hledali nějaké ubytování. Mysleli jsme si, že by se dalo ubytovat v městečku Novi Grad u Novigradského jezera. Bylo tam na domech řada značek s postýlkami, ale nikde nám neotevřeli, tak jsme se vrátili na druhou stranu jezera blíže k dálnici do města Posedarje. Tam jsme sehnali pokoj přístupný ze dvora přímo u jezera. Vašík tam zkoumal technický stav všech tam kotvících lodí. Na večeri jsme si zašli do místní taverny, kde měli jako poutač maketu osla se soudky. Vašík tam běhal okolo a schovával se v prázdné kašně.

Ne

Poslední den naší dovolené nás čekal již jen návrat domů. Dálniční slovinská známka nám již neplatila, tak jsme to do Rakouska objížděli po okresních silničkách, hranice jsme přešli u Bad Radkersburgu, vyšlo to asi tak stejně dlouhé jako po dálnici. Cestou jsme dělali jen menší zastávky. Najedli jsme se v občerstvení na dálnici, kde Vašík dostal dětské menu s omalovánkami.

Do Prahy jsme dojeli docela pozdě, ale Vašík vydržel nespát.